

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 172 (XVI) — Nr. 505

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 4 iunie 2004

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
206.	— Lege privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare.....	210.	— Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 12/2004 pentru completarea Legii nr. 44/1994 privind veteranii de război, precum și unele drepturi ale invalizilor și văduvelor de război
371.	— Decret pentru promulgarea Legii privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare.....	375.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 12/2004 pentru completarea Legii nr. 44/1994 privind veteranii de război, precum și unele drepturi ale invalizilor și văduvelor de război.....
★			
207.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2004 privind aprobarea actului adițional la contractul de vânzare-cumpărare de acțiuni nr. 1.479/1997 și pentru soluționarea amiabilă a litigiului arbitral inițiat de Pol Am Pack — S.A. Polonia în fața Curții Permanente de Arbitraj de la Haga.....	211.	— Lege privind unele măsuri pentru asigurarea protecției victimelor infracțiunilor.....
372.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2004 privind aprobarea actului adițional la contractul de vânzare-cumpărare de acțiuni nr. 1.479/1997 și pentru soluționarea amiabilă a litigiului arbitral inițiat de Pol Am Pack — S.A. Polonia în fața Curții Permanente de Arbitraj de la Haga.....	376.	— Decret pentru promulgarea Legii privind unele măsuri pentru asigurarea protecției victimelor infracțiunilor.....
★			
208.	— Lege pentru completarea art. 1 din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice.....	212.	— Legea asigurărilor private de sănătate.....
373.	— Decret privind promulgarea Legii pentru completarea art. 1 din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice.....	377.	— Decret privind promulgarea Legii asigurărilor private de sănătate.....
★			
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		234.	— Ordin al ministrului de stat, ministrul administrației și internelor, pentru aprobarea Normelor metodologice privind vânzarea și folosirea în public de către persoanele fizice a obiectelor artisanale și de distracție fabricate sau confecționate pe bază de amestecuri pirotehnice.....

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Etica în activitățile de cercetare științifică, dezvoltare tehnologică și de inovare, denumite în continuare *activități de cercetare-dezvoltare*, se bazează pe un ansamblu de principii morale și de proceduri destinate respectării acestora.

(2) Principiile morale și procedurile destinate respectării acestora sunt cele reunite în Codul de etică și deontologie profesională al personalului de cercetare-dezvoltare, elaborat de autoritatea de stat pentru cercetare-dezvoltare.

(3) Respectarea acestor principii morale determină buna conduită în activitatea de cercetare-dezvoltare.

Art. 2. — (1) Activitatea de cercetare-dezvoltare trebuie să se desfășoare în respect față de ființa și demnitatea umană, precum și față de suferința animalelor, care trebuie prevenită sau redusă la minimum.

(2) Buna conduită în cercetare-dezvoltare trebuie să se desfășoare cu ocrotirea și refacerea mediului natural și a echilibrului ecologic, asigurându-se protecția acestora față de eventualele agresiuni produse de știință și tehnologie.

(3) Buna conduită în cercetare-dezvoltare exclude:

- a) ascunderea sau înlăturarea rezultatelor nedorite;
- b) confecționarea de rezultate;
- c) înlocuirea rezultatelor cu date fictive;
- d) interpretarea deliberat distorsionată a rezultatelor și deformarea concluziilor;
- e) plagierea rezultatelor sau a publicațiilor altor autori;
- f) prezentarea deliberat deformată a rezultatelor altor cercetători;
- g) neatribuirea corectă a paternității unei lucrări;
- h) introducerea de informații false în solicitările de granturi sau de finanțare;
- i) nedezvăluirea conflictelor de interese;
- j) deturnarea fondurilor de cercetare;
- k) neînregistrarea și/sau nestocarea rezultatelor, precum și înregistrarea și/sau stocarea eronată a rezultatelor;
- l) lipsa de informare a echipei de cercetare, înaintea începerii proiectului, cu privire la: drepturi salariale, răspunderi, coautorat, drepturi asupra rezultatelor cercetărilor, surse de finanțare și asocieri;
- m) lipsa de obiectivitate în evaluări și nerespectarea condițiilor de confidențialitate;
- n) publicarea sau finanțarea repetată a acelorași rezultate ca elemente de noutate științifică.

(4) Personalul de cercetare-dezvoltare are responsabilități conform legislației în domeniu și codurilor deontologice profesionale în cercetările pe subiecți umani, în folosirea animalelor pentru experimente și în protecția mediului.

(5) Buna conduită în cercetare-dezvoltare se asigură în conformitate cu reglementările internaționale din domeniu, cu legislația Uniunii Europene și cu regulile de etică ale programelor de cercetare științifică ale acesteia.

Art. 3. — Datele contradictorii, diferențele de concepție experimentală sau de practică, diferențele de interpretare a datelor, diferențele de opinie sunt factori specifici cercetării-dezvoltării și nu constituie abateri de la buna conduită.

Art. 4. — În sensul prezentei legi, următorii termeni sunt definiți astfel:

a) *frauda în știință* — acțiunea deliberată de confecționare, falsificare, plagiere sau înstrăinare ilicită a rezultatelor cercetării științifice;

b) *confecționarea de date* — înregistrarea și prezentarea unor date din imaginație, care nu sunt obținute prin metodele de lucru folosite în cercetare;

c) *falsificare* — măsluirea materialelor de cercetare, a echipamentelor, proceselor sau rezultatelor; omiterea unor date sau rezultate de natură a deforma rezultatele cercetării;

d) *plagiat* — însușirea ideilor, metodelor, procedurilor, tehnologiilor, rezultatelor sau textelor unei persoane, indiferent de calea prin care acestea au fost obținute, prezentându-le drept creație personală;

e) *conflict de interese* — situația de incompatibilitate în care se află o persoană care are un interes personal ce influențează imparțialitatea și obiectivitatea activităților sale în evaluarea, monitorizarea, realizarea și raportarea activităților de cercetare-dezvoltare; interesul personal include orice avantaj pentru persoana în cauză, soțul/soția, rude ori afini, până la gradul al patrulea inclusiv, sau pentru instituția din care face parte.

CAPITOLUL II

Consiliul Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării

Art. 5. — (1) În vederea coordonării și monitorizării aplicării normelor de conduită morală și profesională în activitățile de cercetare-dezvoltare, se înființează Consiliul Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării, denumit în continuare *Consiliul*

Național de Etică, organism consultativ, fără personalitate juridică, pe lângă autoritatea de stat pentru cercetare-dezvoltare.

(2) Componenta și Regulamentul de organizare și funcționare ale Consiliului Național de Etică se stabilesc prin ordin al conducătorului autorității de stat pentru cercetare-dezvoltare, în termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi.

(3) Membrii Consiliului Național de Etică trebuie să fie persoane cu activitate recunoscută în domeniu: academicieni, profesori universitari, cercetători științifici gradul I, funcționari publici, reprezentanți ai autorității de stat pentru cercetare-dezvoltare și ai altor ordonatori principali de credite care au în subordine și/sau în coordonare unități de cercetare-dezvoltare.

(4) Pentru activitatea desfășurată, membrii Consiliului Național de Etică sunt remunerați de către autoritatea de stat pentru cercetare-dezvoltare la nivelul maxim al gradului profesional cel mai mare din activitatea de cercetare-dezvoltare, stabilit pentru unitățile bugetare, în funcție de orele efectiv lucrate.

Art. 6. — În sensul prezentei legi, autoritatea de stat pentru cercetare-dezvoltare este Ministerul Educației și Cercetării.

Art. 7. — Consiliul Național de Etică are următoarele atribuții:

- a) stabilește principiile etice specifice domeniului de cercetare-dezvoltare;
- b) elaborează codurile de etică pe domenii de activitate;
- c) stabilește procedurile specifice de urmat în cazul apariției unei conduite necorespunzătoare;
- d) urmărește aplicarea și respectarea de către unitățile și instituțiile de cercetare-dezvoltare, precum și de către personalul de cercetare-dezvoltare a dispozițiilor legale referitoare la normele de conduită morală și profesională;
- e) formulează opinii și recomandări în legătură cu problemele de natură etică ridicate de evoluția științei și a cunoașterii;
- f) analizează cazurile sesizate referitoare la încălcarea regulilor de bună conduită și face recomandări de soluționare și/sau de aplicare a sancțiunilor;
- g) îndeplinește și alte atribuții stabilite de autoritatea de stat pentru cercetare-dezvoltare.

Art. 8. — (1) Consiliul Național de Etică își desfășoară activitatea în plen și în comisii de etică pe domenii de știință și tehnologie, cu statut permanent sau temporar.

(2) Consiliul Național de Etică poate avea comisii de etică, cu statut permanent, pentru:

- a) științe socioumaniste;
- b) științe legate de lumea viului;
- c) științe exacte și tehnice.

(3) Consiliul Național de Etică are un aparat propriu de lucru și, atunci când este cazul, poate apela la experți.

CAPITOLUL III

Comisiile de etică

Art. 9. — (1) Unitățile și instituțiile care fac parte din sistemul național de cercetare-dezvoltare, unitățile și/sau

instituțiile care conduc programe de cercetare-dezvoltare, precum și unitățile care asigură valorificarea rezultatelor sunt responsabile pentru respectarea normelor și a valorilor etice în cercetare-dezvoltare.

(2) În cadrul unităților și al instituțiilor prevăzute la alin. (1) se înființează comisii de etică, pe lângă consiliile științifice sau, după caz, pe lângă consiliile de administrație.

(3) Componenta comisiilor de etică este propusă de consiliile științifice sau, după caz, de consiliile de administrație și se aprobă prin ordin al conducătorului instituției sau al unității prevăzute la alin. (1).

Art. 10. — Atribuțiile comisiilor de etică sunt următoarele:

- a) urmăresc în cadrul unităților sau al instituțiilor respectarea codurilor de etică specifice domeniului;
- b) cercetează cazurile de abateri de la etica profesională și propun conducerii unității sau instituției măsurile necesare.

Art. 11. — (1) În cazul abaterilor de la buna conduită, sesizate în scris, pe bază de dovezi, de persoane sau instituții cunoscute, procedura urmată de comisii de etică cuprinde următoarele etape:

- a) informarea în scris a persoanei/persoanelor incriminate cu privire la începerea anchetei, motivele și dovezile existente;
- b) formularea de recomandări către conducătorul instituției sau al unității.

(2) Termenul de răspuns la sesizare este de maximum 30 de zile de la începerea anchetei. Persoana găsită vinovată de către comisia de etică poate să se adreseze Consiliului Național de Etică, ce verifică contestația și stabilește în termen de 30 de zile verdictul, propunerile și recomandările către conducătorul instituției sau al unității.

(3) Pentru analiza contestației, membrii Consiliului Național de Etică au acces la acele documente ale instituției sau ale unității care sunt legate de acuzațiile ce urmează a fi verificate.

Art. 12. — Evaluarea din punct de vedere etic a proiectelor de cercetare-dezvoltare și inovare se realizează de către comisii de evaluare ale acestora și va cuprinde în mod obligatoriu verificarea conformității proiectelor respective cu:

- a) reglementările de etică general aplicabile, referitoare la:
 1. protecția persoanei umane:
 - utilizarea embrionilor umani, precum și a altor mostre biologice umane;
 - utilizarea datelor personale pentru bănci biologice, inclusiv bănci de gene;
 - utilizarea pentru teste clinice a persoanelor (indivizi sau populație) din următoarele categorii: persoane care nu-și pot da acordul, în special copii, femei gravide, voluntari sănătoși;
 - protecția datelor personale;
 2. protecția animalelor, inclusiv a animalelor transgenice și a primatelor nonumane;
 3. protecția mediului;

b) reglementările de etică specifice, interne și internaționale, aplicabile pentru cercetarea respectivă și care trebuie specificate explicit prin proiect.

Art. 13. — La elaborarea normelor referitoare la etică, precum și în derularea efectivă a activităților de cercetare-dezvoltare și inovare se vor respecta reglementările internaționale la care România este parte.

Art. 14. — (1) Pentru abaterile de la buna conduită în cercetare-dezvoltare, constatate și dovedite, Consiliul Național de Etică propune aplicarea următoarelor sancțiuni:

- a) îndepărtarea persoanei/persoanelor din echipa de realizare a proiectului;
- b) schimbarea responsabilului de proiect;
- c) retragerea și/sau corectarea tuturor lucrărilor publicate prin încălcarea regulilor de bună conduită;
- d) muștrare scrisă;
- e) retrogradarea din funcție;
- f) suspendarea din funcție;
- g) concedierea.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 17 mai 2004, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
GHEORGHE BUZATU

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 18 mai 2004, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
CONSTANTIN NIȚĂ

București, 27 mai 2004.
Nr. 206.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind buna conduită
în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 25 mai 2004.
Nr. 371.

(2) De asemenea, pentru abaterile de la buna conduită în cercetare-dezvoltare se aplică sancțiunile disciplinare prevăzute în Codul de etică și deontologie profesională al personalului de cercetare-dezvoltare, precum și sancțiunile prevăzute în Legea nr. 64/1991 privind brevetele de invenție, republicată, cu modificările ulterioare, în Legea nr. 129/1992 privind protecția desenelor și modelelor industriale, republicată, și în Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL IV
Dispoziții finale

Art. 15. — Codurile etice pe domenii ale cercetării se elaborează de Consiliul Național de Etică, în termen de 180 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, și se aprobă prin ordin al conducătorului autorității de stat pentru cercetare-dezvoltare.

Art. 16. — Prezenta lege intră în vigoare la 60 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2004 privind aprobarea actului adițional la contractul de vânzare-cumpărare de acțiuni nr. 1.479/1997 și pentru soluționarea amiabilă a litigiului arbitral inițiat de Pol Am Pack — S.A. Polonia în fața Curții Permanente de Arbitraj de la Haga

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13 din 1 aprilie 2004 privind aprobarea actului adițional la contractul de vânzare-cumpărare de acțiuni nr. 1.479/1997 și pentru soluționarea amiabilă a litigiului arbitral inițiat de Pol Am Pack — S.A. Polonia în fața Curții Permanente de Arbitraj de la Haga, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 303 din 6 aprilie 2004.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 26 aprilie 2004, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 11 mai 2004, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

București, 27 mai 2004.
Nr. 207.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2004 privind aprobarea actului adițional la contractul de vânzare-cumpărare de acțiuni nr. 1.479/1997 și pentru soluționarea amiabilă a litigiului arbitral inițiat de Pol Am Pack — S.A. Polonia în fața Curții Permanente de Arbitraj de la Haga

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (3) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2004 privind aprobarea actului adițional la contractul de vânzare-cumpărare de acțiuni nr. 1.479/1997 și pentru soluționarea amiabilă a litigiului arbitral inițiat de Pol Am Pack — S.A. Polonia în fața Curții Permanente de Arbitraj de la Haga și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 25 mai 2004.
Nr. 372.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

pentru completarea art. 1 din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice**Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Articol unic. — După alineatul 2 al articolului 1 din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 192 din 25 septembrie 1991, cu modificările și completările ulterioare, se introduce alineatul 3 cu următorul cuprins:

„Pentru competițiile sportive internaționale, precum și pentru manifestările sportive internaționale, declararea prealabilă este obligatorie, indiferent de locul de desfășurare a acestora.“

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 15 aprilie 2004, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 11 mai 2004, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

București, 27 mai 2004.
Nr. 208.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru completarea art. 1 din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru completarea art. 1 din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 25 mai 2004.
Nr. 373.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 12/2004 pentru completarea Legii nr. 44/1994 privind veteranii de război, precum și unele drepturi ale invalizilor și văduvelor de război

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12 din 23 martie 2004 pentru completarea Legii nr. 44/1994 privind veteranii de război, precum și unele drepturi ale invalizilor și văduvelor de război, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 30 martie 2004.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 15 aprilie 2004, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 4 mai 2004, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

București, 27 mai 2004.
Nr. 210.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 12/2004 pentru completarea Legii nr. 44/1994 privind veteranii de război, precum și unele drepturi ale invalizilor și văduvelor de război

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 12/2004 pentru completarea Legii nr. 44/1994 privind veteranii de război, precum și unele drepturi ale invalizilor și văduvelor de război și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 25 mai 2004.
Nr. 375.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

privind unele măsuri pentru asigurarea protecției victimelor infracțiunilor

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — În scopul asigurării protecției victimelor infracțiunilor, prezenta lege reglementează unele măsuri de informare a victimelor infracțiunilor cu privire la drepturile acestora, precum și de consiliere psihologică, asistență juridică gratuită și compensație financiară de către stat a victimelor unor infracțiuni.

Art. 2. — Ministerul Justiției, prin Institutul Național al Magistraturii, și Ministerul Administrației și Internelor au obligația de a asigura specializarea personalului care, în exercitarea atribuțiilor prevăzute de lege, stabilește legături directe cu victimele infracțiunilor.

Art. 3. — Autoritățile publice cu atribuții în domeniul protecției victimelor infracțiunilor, în cooperare cu organizațiile neguvernamentale, organizează campanii publice de informare în acest domeniu.

CAPITOLUL II

Informarea victimelor infracțiunilor

Art. 4. — (1) Judecătorii, în cazul infracțiunilor pentru care plângerea prealabilă se adresează instanței de judecată, procurorii, ofițerii și agenții de poliție au obligația de a încunoștința victimele infracțiunilor cu privire la:

a) serviciile și organizațiile care asigură consiliere psihologică sau orice alte forme de asistență a victimei, în funcție de necesitățile acesteia;

b) organul de urmărire penală la care pot face plângere;

c) dreptul la asistență juridică și instituția unde se pot adresa pentru exercitarea acestui drept;

d) condițiile și procedura pentru acordarea asistenței juridice gratuite;

e) drepturile procesuale ale persoanei vătămate, ale părții vătămate și ale părții civile;

f) condițiile și procedura pentru a beneficia de dispozițiile art. 86¹, 86², 86⁴ și 86⁵ din Codul de procedură penală, precum și de dispozițiile Legii nr. 682/2002 privind protecția martorilor;

g) condițiile și procedura pentru acordarea compensațiilor financiare de către stat.

(2) Informațiile prevăzute la alin. (1) sunt aduse la cunoștință victimei de către judecătorul, procurorul, ofițerul sau agentul de poliție la care victima se prezintă.

(3) Informațiile prevăzute la alin. (1) sunt aduse la cunoștință victimei, în scris sau verbal, într-o limbă pe care aceasta o înțelege.

(4) Îndeplinirea obligațiilor prevăzute la alin. (1)—(3) se consemnează într-un proces-verbal, care se înregistrează la instituția din care face parte judecătorul, procurorul, ofițerul sau agentul de poliție la care se prezintă victima.

Art. 5. — (1) Ministerul Justiției și Ministerul Administrației și Internelor, cu sprijinul Ministerului Comunicațiilor și Tehnologiei Informației, asigură funcționarea unei linii telefonice disponibile permanent pentru informarea victimelor infracțiunilor. Prin intermediul

liniei telefonice se asigură comunicarea informațiilor prevăzute la art. 4 alin. (1).

(2) Accesul la linia telefonică prevăzută la alin. (1) se asigură, în mod gratuit, prin apelarea unui număr de telefon unic la nivel național.

(3) Personalul care asigură comunicarea informațiilor prin intermediul liniei telefonice prevăzute la alin. (1) are obligația de a anunța unitățile de poliție dacă din convorbirea telefonică rezultă că victima este în pericol.

(4) Autoritățile administrației publice locale și organizațiile neguvernamentale pot înființa la nivel local linii telefonice pentru informarea victimelor infracțiunilor.

Art. 6. — (1) Informațiile prevăzute la art. 4 alin. (1) se publică pe paginile de Internet ale Ministerului Justiției și ale Ministerului Administrației și Internelor.

(2) Instanțele judecătorești, parchetele de pe lângă instanțele judecătorești și unitățile de poliție pot publica pe pagina de Internet informațiile prevăzute la art. 4 alin. (1).

CAPITOLUL III

Consilierea psihologică a victimelor unor infracțiuni și alte forme de asistență a victimelor infracțiunilor

Art. 7. — Consilierea psihologică a victimelor infracțiunilor se asigură, în condițiile prezentei legi, de către serviciile de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor, care funcționează pe lângă tribunale.

Art. 8. — (1) Consilierea psihologică asigurată de serviciile de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor se acordă gratuit, la cerere, pentru victimele tentativei la infracțiunile de omor, omor calificat și omor deosebit de grav, prevăzute la art. 174—176 din Codul penal, pentru victimele infracțiunilor de lovire sau alte violențe și vătămare corporală, săvârșite asupra membrilor familiei, prevăzute la art. 180 alin. 1¹ și 2¹ și art. 181 alin. 1¹ din Codul penal, ale infracțiunii de vătămare corporală gravă, prevăzută la art. 182 din Codul penal, ale infracțiunilor intenționate care au avut ca urmare vătămarea corporală gravă a victimei, ale infracțiunilor de viol, act sexual cu un minor, perversiune sexuală și corupție sexuală, prevăzute la art. 197, 198, art. 201 alin. 2—5 și la art. 202 din Codul penal, ale infracțiunii de rele tratamente aplicate minorului, prevăzută la art. 306 din Codul penal, precum și pentru victimele infracțiunilor prevăzute de Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Consilierea psihologică gratuită se acordă victimelor infracțiunilor prevăzute la alin. (1), dacă infracțiunea a fost săvârșită pe teritoriul României sau dacă infracțiunea a fost săvârșită în afara teritoriului României și victima este cetățean român sau străin care locuiește legal în România.

Art. 9. — Consilierea psihologică gratuită asigurată de serviciile de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor se acordă pe o perioadă de cel mult 3 luni, iar în cazul victimelor care nu au împlinit vârsta de 18 ani, pe o perioadă de cel mult 6 luni.

Art. 10. — (1) Cererea pentru acordarea consilierii psihologice gratuite se depune la serviciul de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor de pe lângă tribunalul în a cărui circumscripție domiciliază victima.

(2) Cererea poate fi depusă numai după sesizarea organelor de urmărire penală sau a instanței de judecată cu privire la săvârșirea infracțiunii.

(3) Cererea trebuie să cuprindă:

a) numele, prenumele, cetățenia, data și locul nașterii, domiciliul sau reședința victimei;

b) data, locul și circumstanțele săvârșirii infracțiunii;

c) data sesizării și organul judiciar sesizat.

(4) La cererea pentru acordarea consilierii psihologice gratuite se anexează, în copie, documentele justificative pentru datele înscrise în cerere.

(5) Cererea pentru acordarea consilierii psihologice gratuite se soluționează în termen de 10 zile de la data depunerii.

Art. 11. — Serviciile de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor pot asigura și alte forme de asistență a victimelor infracțiunilor.

Art. 12. — Organizațiile neguvernamentale pot organiza, în mod independent sau în cooperare cu autoritățile publice, servicii pentru consilierea psihologică a victimelor infracțiunilor și pentru asigurarea altor forme de asistență a victimelor infracțiunilor. În acest scop, organizațiile neguvernamentale pot beneficia, în condițiile legii, de subvenții de la bugetul de stat.

Art. 13. — Victimele traficului de persoane și ale violenței în familie beneficiază și de măsurile de protecție și de asistență prevăzute de Legea nr. 678/2001, cu modificările ulterioare, sau, după caz, de Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL IV

Asistența juridică gratuită a victimelor unor infracțiuni

Art. 14. — (1) Asistența juridică gratuită se acordă, la cerere, următoarelor categorii de victime:

a) persoanele asupra cărora a fost săvârșită o tentativă la infracțiunile de omor, omor calificat și omor deosebit de grav, prevăzute la art. 174—176 din Codul penal, o infracțiune de vătămare corporală gravă, prevăzută la art. 182 din Codul penal, o infracțiune intenționată care a avut ca urmare vătămarea corporală gravă a victimei, o infracțiune de viol, act sexual cu un minor și perversiune sexuală, prevăzute la art. 197, 198 și art. 201 alin. 2—5 din Codul penal;

b) soțul, copiii și persoanele aflate în întreținerea persoanelor decedate prin săvârșirea infracțiunilor de omor, omor calificat și omor deosebit de grav, prevăzute la art. 174—176 din Codul penal, precum și a infracțiunilor intenționate care au avut ca urmare moartea persoanei.

(2) Asistența juridică gratuită se acordă victimelor prevăzute la alin. (1) dacă infracțiunea a fost săvârșită pe teritoriul României sau, în cazul în care infracțiunea a fost săvârșită în afara teritoriului României, dacă victima este cetățean român sau străin care locuiește legal în România și procesul penal se desfășoară în România.

Art. 15. — Asistența juridică gratuită se acordă, la cerere, victimelor altor infracțiuni decât cele prevăzute la art. 14 alin. (1), cu respectarea condițiilor stabilite la art. 14 alin. (2), dacă venitul lunar pe membru de familie al victimei este cel mult egal cu salariul de bază minim brut pe țară stabilit pentru anul în care victima a formulat cererea de asistență juridică gratuită.

Art. 16. — (1) Asistența juridică gratuită se acordă numai dacă victima a sesizat organele de urmărire penală sau instanța de judecată în termen de 60 de zile de la data săvârșirii infracțiunii.

(2) În cazul victimelor prevăzute la art. 14 alin. (1) lit. b), termenul de 60 de zile se calculează de la data la care victima a luat cunoștință de săvârșirea infracțiunii.

(3) Dacă victima s-a aflat în imposibilitatea, fizică sau psihică, de a sesiza organele de urmărire penală, termenul de 60 de zile se calculează de la data la care a încetat starea de imposibilitate.

(4) Victimele care nu au împlinit vârsta de 18 ani și cele puse sub interdicție nu au obligația de a sesiza organele de urmărire penală sau instanța de judecată cu privire la săvârșirea infracțiunii. Reprezentantul legal al minorului sau al persoanei puse sub interdicție poate sesiza organele de urmărire penală cu privire la săvârșirea infracțiunii.

Art. 17. — (1) Cererea pentru acordarea asistenței juridice gratuite se depune la tribunalul în a cărui circumscripție domiciliază victima și se soluționează de doi judecători din cadrul Comisiei pentru acordarea de compensații financiare victimelor unor infracțiuni, prin încheiere, în termen de 15 zile de la data depunerii.

(2) Cererea pentru acordarea asistenței juridice gratuite trebuie să cuprindă:

a) numele, prenumele, cetățenia, data și locul nașterii, domiciliul sau reședința victimei;

b) data, locul și circumstanțele săvârșirii infracțiunii;

c) dacă este cazul, data sesizării și organul de urmărire penală sau instanța de judecată, sesizată potrivit art. 16;

d) calitatea de soț, copil sau persoană aflată în întreținerea persoanei decedate, în cazul victimelor prevăzute la art. 14 alin. (1) lit. b);

e) dacă este cazul, venitul lunar pe membru de familie al victimei;

f) numele, prenumele și forma de exercitare a profesiei de avocat de către apărătorul ales sau mențiunea că victima nu și-a ales un apărător.

(3) La cererea pentru acordarea asistenței juridice gratuite se anexează, în copie, documentele justificative pentru datele înscrise în cerere și orice alte documente deținute de victimă, utile pentru soluționarea cererii.

(4) Cererea pentru acordarea asistenței juridice gratuite se soluționează prin încheiere, în camera de consiliu, cu citirea victimei.

(5) În cazul în care victima nu și-a ales un apărător, încheierea prin care s-a admis cererea de asistență juridică gratuită trebuie să cuprindă și desemnarea unui apărător din oficiu potrivit Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Statutului profesiei de avocat.

(6) Încheierea prin care s-a soluționat cererea pentru acordarea asistenței juridice gratuite se comunică victimei.

(7) Încheierea prin care s-a respins cererea pentru acordarea asistenței juridice gratuite este supusă reexaminării de către tribunalul în cadrul căruia funcționează Comisia pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor, la cererea victimei, în termen de 15 zile de la comunicare. Reexaminarea se soluționează în complet format din doi judecători.

Art. 18. — (1) Asistența juridică gratuită se acordă fiecărei victime pe tot parcursul procesului, în limita unei sume echivalente cu două salarii de bază minime brute pe țară, stabilite pentru anul în care victima a formulat cererea de asistență juridică gratuită.

(2) Fondurile necesare pentru acordarea asistenței juridice gratuite se asigură din bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Justiției.

Art. 19. — Dispozițiile art. 14—18 se aplică în mod corespunzător și pentru acordarea sumei necesare punerii în executare a hotărârii judecătorești prin care au fost acordate despăgubiri civile victimei infracțiunii.

Art. 20. — (1) Cererea pentru acordarea asistenței juridice gratuite și cererea pentru acordarea sumei necesare punerii în executare a hotărârii judecătorești prin care au fost acordate despăgubiri civile victimei infracțiunii pot fi formulate de reprezentantul legal al minorului sau al persoanei puse sub interdicție.

(2) Cererea pentru acordarea asistenței juridice gratuite și cererea pentru acordarea sumei necesare punerii în executare a hotărârii judecătorești prin care au fost acordate despăgubiri civile victimei infracțiunii pot fi formulate și de organizațiile neguvernamentale care își desfășoară activitatea în domeniul protecției victimelor, dacă sunt semnate de victimă, cuprind datele prevăzute la art. 17 alin. (2) și sunt anexate documentele prevăzute la art. 17 alin. (3).

(3) Cererea pentru acordarea asistenței juridice gratuite și cererea pentru acordarea sumei necesare punerii în executare a hotărârii judecătorești prin care au fost acordate despăgubiri civile victimei infracțiunii sunt scutite de taxa de timbru.

CAPITOLUL V

Acordarea de către stat a compensațiilor financiare victimelor unor infracțiuni

Art. 21. — (1) Compensația financiară se acordă, la cerere, în condițiile prezentului capitol, următoarelor categorii de victime:

a) persoanele asupra cărora a fost săvârșită o tentativă la infracțiunile de omor, omor calificat și omor deosebit de grav, prevăzute la art. 174—176 din Codul penal, o infracțiune de vătămare corporală gravă, prevăzută la art. 182 din Codul penal, o infracțiune intenționată care a avut ca urmare vătămarea corporală gravă a victimei, o infracțiune de viol, act sexual cu un minor și perversiune sexuală, prevăzute la art. 197, 198 și art. 201 alin. 2—5 din Codul penal;

b) soțul, copiii și persoanele aflate în întreținerea persoanelor decedate prin săvârșirea infracțiunilor de omor, omor calificat și omor deosebit de grav, prevăzute la art. 174—176 din Codul penal, precum și a infracțiunilor intenționate care au avut ca urmare moartea persoanei.

(2) Compensația financiară se acordă victimelor prevăzute la alin. (1) dacă infracțiunea a fost săvârșită pe teritoriul României și victima este cetățean român sau străin care locuiește legal în România.

(3) Compensația financiară se acordă victimelor prevăzute la alin. (1) în baza convențiilor internaționale la care România este parte, dacă infracțiunea a fost săvârșită pe teritoriul României și victima este străin care nu locuiește în România.

Art. 22. — (1) Compensația financiară nu se acordă dacă:

a) se stabilește că fapta nu există sau nu este prevăzută de legea penală ori că fapta a fost săvârșită în stare de legitimă apărare împotriva atacului victimei în condițiile art. 44 din Codul penal;

b) victima este condamnată definitiv pentru participarea la un grup infracțional organizat;

c) victima este condamnată definitiv pentru una dintre infracțiunile prevăzute la art. 21 alin. (1);

d) instanța reține în favoarea făptuitorului circumstanța atenuantă a depășirii limitelor legitimei apărări împotriva atacului victimei, prevăzută la art. 73 lit. a) din Codul penal, sau circumstanța atenuantă a provocării prevăzută la art. 73 lit. b) din Codul penal.

(2) Victima care a beneficiat de compensație financiară sau de un avans din compensația financiară este obligată la restituirea sumelor dacă se stabilește existența unuia dintre cazurile prevăzute la alin. (1).

Art. 23. — (1) Compensația financiară se acordă victimei numai dacă aceasta a sesizat organele de urmărire penală sau instanța de judecată în termen de 60 de zile de la data săvârșirii infracțiunii.

(2) În cazul victimelor prevăzute la art. 21 alin. (1) lit. b), termenul de 60 de zile se calculează de la data la care victima a luat cunoștință de săvârșirea infracțiunii.

(3) Dacă victima s-a aflat în imposibilitatea, fizică sau psihică, de a sesiza organele de urmărire penală sau instanța de judecată, termenul de 60 de zile se calculează de la data la care a încetat starea de imposibilitate.

(4) Victimele care nu au împlinit vârsta de 18 ani și cele puse sub interdicție nu au obligația de a sesiza organele de urmărire penală sau instanța de judecată cu privire la săvârșirea infracțiunii. Reprezentantul legal al minorului sau al persoanei puse sub interdicție poate sesiza organele de urmărire penală cu privire la săvârșirea infracțiunii.

Art. 24. — (1) În cazul în care făptuitorul este cunoscut, compensația financiară poate fi acordată victimei dacă sunt întrunite următoarele condiții:

a) victima a formulat cererea de compensație financiară în termen de un an, după caz:

1. de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care instanța penală a pronunțat condamnarea sau achitarea în cazurile prevăzute la art. 10 alin. 1 lit. d) și e) din Codul de procedură penală și a acordat despăgubiri civile ori a pronunțat achitarea în cazul prevăzut la art. 10 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală sau încetarea procesului penal în cazurile prevăzute la art. 10 alin. 1 lit. g) și i¹) din Codul de procedură penală;

2. de la data la care procurorul a dispus scoaterea de sub urmărire penală în cazurile prevăzute la art. 10 alin. 1 lit. c), d) și e) din Codul de procedură penală sau a dispus încetarea urmăririi penale în cazul prevăzut la art. 10 alin. 1 lit. g) din Codul de procedură penală;

3. de la data la care s-a dispus neînceperea urmăririi penale în cazurile prevăzute la art. 10 alin. 1 lit. c), d), e) și g) din Codul de procedură penală;

b) victima s-a constituit ca parte civilă în cadrul procesului penal, cu excepția cazului prevăzut la lit. a) pct. 3;

c) făptuitorul este insolubil sau dispărut;

d) victima nu a obținut repararea integrală a prejudiciului suferit de la o societate de asigurare.

(2) Dacă victima s-a aflat în imposibilitate de a formula cererea de compensație financiară, termenul de un an prevăzut la alin. (1) lit. a) se calculează de la data la care a încetat starea de imposibilitate.

(3) În cazul în care instanța a dispus disjungerea acțiunii civile de acțiunea penală, termenul de un an prevăzut la alin. (1) lit. a) curge de la data rămânerii irevocabile a hotărârii prin care a fost admisă acțiunea civilă.

(4) Victimele care nu au împlinit vârsta de 18 ani și cele puse sub interdicție nu au obligația prevăzută la alin. (1) lit. b).

Art. 25. — În cazul în care făptuitorul este necunoscut, victima poate formula cererea de compensație financiară în termen de 3 ani de la data săvârșirii infracțiunii, dacă este îndeplinită condiția prevăzută la art. 24 alin. (1) lit. d).

Art. 26. — Dacă victima este un minor și reprezentantul legal al acestuia nu a formulat cererea de compensație financiară în termenele prevăzute, după caz, la art. 24 sau 25, aceste termene încep să curgă de la data la care victima a împlinit vârsta de 18 ani.

Art. 27. — (1) Compensația financiară se acordă victimei pentru următoarele categorii de prejudicii suferite de aceasta prin săvârșirea infracțiunii:

a) în cazul victimelor prevăzute la art. 21 alin. (1) lit. a):

1. cheltuielile de spitalizare și alte categorii de cheltuieli medicale suportate de victimă;

2. prejudiciile materiale rezultate din distrugerea, degradarea sau aducerea în stare de neîntrebuințare a bunurilor victimei ori din deposedarea acesteia prin săvârșirea infracțiunii;

3. câștigurile de care victima este lipsită de pe urma săvârșirii infracțiunii;

b) în cazul victimelor prevăzute la art. 21 alin. (1) lit. b):

1. cheltuielile de înmormântare;

2. întreținerea de care victima este lipsită din cauza săvârșirii infracțiunii.

(2) Compensația financiară pentru prejudiciile materiale prevăzute la alin. (1) lit. a) pct. 2 se acordă în limita unei sume echivalente cu 10 salarii de bază minime brute pe țară stabilite pentru anul în care victima a formulat cererea de compensație financiară.

(3) Sumele de bani plătite de făptuitor cu titlu de despăgubiri civile și indemnizația obținută de victimă de la o societate de asigurare pentru prejudiciile cauzate prin săvârșirea infracțiunii se scad din cuantumul compensației financiare acordate de stat victimei.

Art. 28. — (1) Cererea de compensație financiară se depune la tribunalul în a cărui circumscripție domiciliază victima și se soluționează de doi judecători din cadrul Comisiei pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor, constituite în fiecare tribunal.

(2) Comisia pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor este alcătuită din cel puțin doi judecători, desemnați pentru o perioadă de 3 ani de adunarea generală a judecătorilor tribunalului.

(3) Adunarea generală a judecătorilor tribunalului desemnează, pentru o perioadă de 3 ani, și un număr egal de judecători supleanți ai judecătorilor care alcătuiesc Comisia pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor.

(4) Judecătorii supleanți prevăzuți la alin. (3) participă la soluționarea cererilor de compensații financiare în cazul imposibilității de participare a unuia sau a ambilor judecători care alcătuiesc Comisia pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor.

(5) Secretariatul Comisiei pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor este asigurat de unul sau mai mulți grefieri, desemnați de președintele tribunalului.

Art. 29. — (1) Cererea de compensație financiară trebuie să cuprindă:

a) numele, prenumele, cetățenia, data și locul nașterii, domiciliul sau reședința victimei;

b) data, locul și împrejurările săvârșirii infracțiunii care a cauzat prejudiciul;

c) categoriile de prejudicii suferite prin săvârșirea infracțiunii, care se încadrează în dispozițiile art. 27 alin. (1);

d) dacă este cazul, organul de urmărire penală sau instanța de judecată și data sesizării acestora;

e) dacă este cazul, numărul și data hotărârii judecătorești sau a actului organului de urmărire penală, prevăzute la art. 24 alin. (1) lit. a);

f) calitatea de soț, copil sau persoană aflată în întreținerea persoanei decedate, în cazul victimelor prevăzute la art. 21 alin. (1) lit. b);

g) antecedentele penale;

h) sumele plătite cu titlu de despăgubiri de către făptuitor sau indemnizația obținută de victimă de la o societate de asigurare pentru prejudiciile cauzate prin săvârșirea infracțiunii;

i) cuantumul compensației financiare solicitate.

(2) La cererea de compensație financiară se anexează, în copie, documentele justificative pentru datele înscrise în cerere și orice alte documente deținute de victimă, utile pentru soluționarea cererii.

Art. 30. — (1) Victima poate solicita Comisiei pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor un avans din compensația financiară, în limita unei sume echivalente cu 10 salarii de bază minime brute pe țară stabilite pentru anul în care victima a solicitat avansul.

(2) Avansul se poate solicita prin cererea de compensație financiară sau printr-o cerere separată, care poate fi formulată oricând după sesizarea organelor de urmărire penală sau a instanței de judecată, dacă este cazul, potrivit art. 23, și cel mai târziu în termen de 30 de zile de la data depunerii cererii de compensație. Dispozițiile art. 29 se aplică în mod corespunzător în cazul în care avansul este solicitat printr-o cerere separată, în care se menționează și stadiul procedurii judiciare.

(3) Avansul se acordă dacă victima se află într-o situație financiară precară.

(4) Cererea victimei privind acordarea unui avans din compensația financiară se soluționează în termen de 30 de zile de la data solicitării, de doi judecători din cadrul Comisiei pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor.

(5) În cazul respingerii cererii de compensație financiară, victima este obligată la restituirea avansului, cu excepția cazului în care cererea de compensație financiară a fost respinsă numai pentru motivul că făptuitorul nu este insolubil sau dispărut.

(6) Victima care a beneficiat de un avans din compensația financiară este obligată la restituirea acestuia dacă nu a depus cererea pentru compensație financiară în termenele prevăzute, după caz, la art. 24, 25 sau 26.

Art. 31. — (1) Cererea de compensație financiară și cererea privind acordarea unui avans din compensația financiară se soluționează în camera de consiliu, cu citarea victimei.

(2) Participarea procurorului este obligatorie.

(3) În vederea soluționării cererii, Comisia pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor în complet format din doi judecători poate să audieze persoane, să solicite documente și să administreze orice alte probe pe care le consideră utile pentru soluționarea cererii.

(4) Soluționând cererea de compensație financiară sau cererea privind acordarea unui avans din aceasta, Comisia pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor în complet format din doi judecători poate pronunța, prin hotărâre, una dintre următoarele soluții:

a) admite cererea și stabilește cuantumul compensației financiare sau, după caz, al avansului din aceasta;

b) respinge cererea dacă nu sunt întrunite condițiile prevăzute de prezenta lege pentru acordarea compensației financiare sau, după caz, a avansului din aceasta.

(5) Hotărârea prin care s-a soluționat cererea de compensație financiară sau cererea privind acordarea unui avans din aceasta se comunică victimei.

(6) Hotărârea poate fi atacată cu recurs la curtea de apel, în termen de 15 zile de la comunicare.

Art. 32. — Comisia pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor are obligația de a informa organul de urmărire penală sau instanța investită cu judecarea infracțiunii ori, după caz, instanța investită cu soluționarea acțiunii civile, cu privire la cererea de compensație financiară ori cu privire la cererea prin care victima a solicitat un avans din compensația financiară.

Art. 33. — (1) Fondurile necesare pentru acordarea compensației financiare sau a avansului din aceasta pentru victimele infracțiunilor se asigură de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Justiției.

(2) Plata compensației financiare sau a avansului din aceasta pentru victimele infracțiunilor se asigură de compartimentele financiare ale tribunalelor, în termen de 15 zile de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care a fost acordată compensația financiară sau un avans din aceasta.

(3) Statul, prin Ministerul Justiției, se subrogă în drepturile victimei care a beneficiat de compensație financiară sau de un avans din aceasta pentru recuperarea sumelor plătite victimei.

Art. 34. — (1) Cererea de compensație financiară și cererea privind acordarea unui avans din aceasta pot fi

formulate de către reprezentantul legal al minorului sau al persoanei puse sub interdicție.

(2) Cererea de compensație financiară și cererea privind acordarea unui avans din aceasta pot fi formulate și de către organizațiile neguvernamentale care își desfășoară activitatea în domeniul protecției victimelor, dacă sunt semnate de victimă, cuprind datele prevăzute la art. 29 alin. (1) și sunt anexate documentele prevăzute la art. 29 alin. (2). În cazul în care avansul este solicitat printr-o cerere separată, în cerere se menționează și stadiul procedurii judiciare.

(3) Cererea de compensație financiară și cererea privind acordarea unui avans din aceasta sunt scutite de taxa de timbru.

CAPITOLUL VI

Dispoziții finale

Art. 35. — Denumirea *servicii de reintegrare socială a infractorilor și de supraveghere a executării sancțiunilor neprivative de libertate* sau denumirea *servicii de reintegrare socială și supraveghere*, prevăzută în Ordonanța Guvernului nr. 92/2000 privind organizarea și funcționarea serviciilor de reintegrare socială a infractorilor și de supraveghere a executării sancțiunilor neprivative de libertate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 423 din 1 septembrie 2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 129/2002, precum și în alte acte normative, se înlocuiește cu denumirea *servicii de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor*.

Art. 36. — Prezenta lege intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2005.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 19 aprilie 2004, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DAN MIRCEA POPESCU

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 11 mai 2004, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

București, 27 mai 2004.
Nr. 211.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

pentru promulgarea Legii privind unele măsuri pentru asigurarea protecției victimelor infracțiunilor

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea privind unele măsuri pentru asigurarea protecției victimelor infracțiunilor și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 25 mai 2004.
Nr. 376.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGEA
asigurărilor private de sănătate

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Asigurările private de sănătate pentru plata serviciilor medicale constituie un sistem facultativ, suplimentar celui de asigurări de sănătate obligatoriu, care acoperă asiguraților serviciile medicale în condițiile legislației privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate.

Art. 2. — În sensul prezentei legi, expresiile de mai jos se definesc după cum urmează:

a) prin *pachetul de servicii de bază* se înțelege serviciile acoperite prin asigurările sociale de sănătate, conform prevederilor legale în vigoare;

b) prin *pachetul suplimentar de servicii* se înțelege serviciile acoperite în temeiul unei asigurări private de sănătate, stabilite în contractul de asigurare privată de sănătate.

Art. 3. — (1) Asigurările private de sănătate pot fi, în sensul prezentei legi, asigurări de tip complementar, suplimentar și substitutiv.

(2) Asigurările private de sănătate de tip complementar suportă total sau parțial plata serviciilor excluse parțial de către asigurările sociale de sănătate din pachetul de bază, inclusiv coplățile, după caz.

(3) Asigurările private de sănătate de tip suplimentar suportă total sau parțial plata pentru serviciile care excedează pachetului de servicii de bază din sistemul asigurărilor sociale de sănătate privind furnizarea unui grad ridicat de confort, accesul rapid la servicii medicale în cazul listelor de așteptare, servicii medicale speciale în străinătate și alte servicii.

(4) Asigurările private de sănătate de tip substitutiv suportă total sau parțial plata pentru orice tip de servicii, inclusiv pentru cele prevăzute la art. 2 lit. a).

Art. 4. — (1) Sunt eligibile pentru serviciile oferite de sistemul de asigurări private de sănătate orice persoane, cetățeni români, cetățeni străini sau apatrizi cu domiciliul sau, după caz, reședința pe teritoriul României care, după îndeplinirea cerințelor obligatorii ale asigurărilor sociale de sănătate, încheie contracte cu societăți de asigurări private de sănătate, denumite în continuare *asigurători*, și achită prima de asigurare.

(2) Cetățenii statelor membre ale Uniunii Europene, precum și cetățenii statelor cu care România a încheiat acorduri, înțelegeri, convenții sau protocoale internaționale de cooperare în domeniul sănătății și științelor medicale sunt eligibili pentru serviciile oferite de sistemul de asigurări

private de sănătate și fără îndeplinirea cerințelor obligatorii ale asigurărilor sociale de sănătate, dacă acordurile, înțelegerile, convențiile sau protocoalele încheiate între România și țara respectivă nu prevăd altfel.

Art. 5. — (1) Asigurații sunt persoanele fizice care au un contract de asigurare privată de sănătate încheiat cu un asigurător, individual sau de către o terță persoană.

(2) Angajatorii, persoane fizice sau juridice, pot să încheie contracte de asigurare privată de sănătate pentru angajații lor, individual sau în grup, acordate ca beneficii adiționale la drepturile salariale ale acestora, în scopul atragerii, selecționării și stabilizării personalului angajat.

(3) Orice unitate publică sau privată, autorizată, prestatoare de servicii medicale poate încheia contracte cu societățile de asigurări private de sănătate, autorizate.

(4) Societățile de asigurări private de sănătate, autorizate, pot înființa cabinete medicale, spitale, farmacii și alte unități de servicii medicale, în condițiile legii.

Art. 6. — Asigurările private de sănătate oferite de societățile de asigurări private de sănătate sunt servicii medicale și farmaceutice ce se stabilesc de către fiecare societate de asigurări private de sănătate sub formă de pachete de servicii, în funcție de riscul individual.

Art. 7. — În sistemul asigurărilor private de sănătate alegerea furnizorilor de servicii medicale de către asigurat și asigurător este liberă.

CAPITOLUL II

Înființarea, autorizarea și funcționarea societăților de asigurări private de sănătate

Art. 8. — Înființarea, autorizarea și funcționarea societăților de asigurări private de sănătate se desfășoară în conformitate cu prevederile legislației care reglementează activitatea de asigurări.

Art. 9. — Asigurătorii pot funcționa numai dacă au ca obiect de activitate și asigurări private de sănătate.

Art. 10. — Autorizarea asigurătorilor se efectuează, în condițiile legii, de către Comisia de Supraveghere a Asiguraților.

Art. 11. — (1) Asigurătorii au obligația reasigurării, în condițiile legii.

(2) Operațiunile de reasigurare completează activitatea de asigurare.

Art. 12. — Conducerea asigurătorilor care desfășoară activitatea de asigurări private de sănătate se exercită în conformitate cu prevederile legislației care reglementează activitatea de asigurare, completată cu prevederile legislației comerciale.

CAPITOLUL III

Activitățile societăților de asigurări private de sănătate

Art. 13. — (1) Activitatea de asigurări private de sănătate se derulează pe bază de contract între părți și pe baza documentului de asigurare, denumit *poliță de asigurare*.

(2) Activitățile de asigurări private de sănătate se derulează pe bază de contract cu furnizorii de servicii medicale și farmaceutice și cu persoane fizice sau juridice, în calitate de asigurați sau asigurători.

(3) Asigurarea privată de sănătate este operațiunea prin care un asigurător constituie, pe principiul mutualității, un fond de asigurare, prin contribuția unui număr de asigurați expuși la producerea unor riscuri, și îi indemnizează pe cei care apelează la utilizarea pachetului suplimentar de servicii medicale pe seama fondului alcătuit din primele încasate, precum și pe seama celorlalte venituri rezultate ca urmare a activității desfășurate.

Art. 14. — Asigurătorii vor preciza în contractul de asigurare pachetul suplimentar de servicii, în condițiile art. 2 lit. b), serviciile medicale excluse sau cele pentru care se aplică restricții.

Art. 15. — (1) Asigurații au dreptul de a fi informați în detaliu de societatea de asigurări private de sănătate despre serviciile medicale acordate, primele de asigurare, drepturile și obligațiile contractuale.

(2) Societățile de asigurări private de sănătate au obligația de a prezenta datele necesare privind drepturile și obligațiile persoanei asigurate la încheierea contractului de asigurare cu aceasta. Informațiile cuprinse în contract au caracter confidențial și nu pot fi divulgate de societatea de asigurări private de sănătate unor terți, cu excepția cazurilor prevăzute de lege.

Art. 16. — Decontarea cheltuielilor către furnizorii de servicii medicale acordate asiguraților se efectuează pe baza documentelor justificative ale efectuării acestora.

Art. 17. — Lichidarea, dizolvarea, reorganizarea și falimentul societăților de asigurări private de sănătate se fac conform prevederilor legale în vigoare.

CAPITOLUL IV

Contractul de asigurare privată de sănătate

Art. 18. — (1) Relațiile dintre asigurat și asigurător, drepturile și obligațiile fiecărei părți se stabilesc prin contractul de asigurare privată de sănătate.

(2) Contractul de asigurare privată de sănătate trebuie să conțină:

a) numele și adresele înregistrate ale părților contractante, seria și numărul de înmatriculare ale contractului, codul unic de înregistrare și numărul de înregistrare ale asigurătorului de la registrul comerțului;

b) tipul și volumul serviciilor medicale și ale altor servicii;

c) condițiile de asigurare a serviciilor care sunt garantate de asigurător pentru asigurați;

d) data începerii și data încetării asigurării;

e) primele de asigurare, termenul și modul de plată;

f) sumele asigurate;

g) alte elemente care stabilesc drepturile și obligațiile părților.

Art. 19. — Prin contractul de asigurare privată de sănătate asiguratul se obligă să plătească o primă de asigurare privată de sănătate asigurătorului, iar acesta se obligă ca, la producerea unuia dintre riscurile asumate prin contract, să plătească, în numele asiguratului, tipul de servicii medicale, în funcție de cantitatea și calitatea actului medical și de riscul individual și alte servicii permise de la furnizorii de servicii medicale, în limitele și la termenele convenite, precum și cheltuielile conexe legate de serviciile respective.

Art. 20. — Prima de asigurare privată de sănătate se achită asigurătorului de către persoana fizică sau de către angajatorul care încheie contractul de asigurare privată de sănătate.

Art. 21. — Asigurătorul poate solicita informații privind starea de sănătate a asiguratului, precum și efectuarea unui examen medical pentru evaluarea stării de sănătate a solicitantului de către un furnizor de servicii medicale desemnat de acesta.

Art. 22. — Societățile de asigurări private de sănătate decontează contravaloarea serviciilor medicale probate, conform contractului și poliței de asigurare.

Art. 23. — Cheltuielile cu asigurările private de sănătate, efectuate de persoana fizică sau de către angajator, sunt deductibile fiscal.

Art. 24. — Diferențele survenite între asigurător și furnizorii de servicii medicale se aplanează pe cale amiabilă. În cazul imposibilității rezolvării pe cale amiabilă, litigiile sunt deduse instanțelor judecătorești legal competente.

Art. 25. — Neînțelegerile survenite între asigurat și asigurător se soluționează în conformitate cu prevederile legislației în vigoare și cele din contractul încheiat între părți.

CAPITOLUL V

Supravegherea specializată a asigurărilor private de sănătate

Art. 26. — Asigurătorii au obligația să organizeze proceduri de control intern pentru a asigura desfășurarea activității în conformitate cu cerințele legale și prudentiale.

Art. 27. — Asigurătorii angajează un auditor financiar independent, autorizat să desfășoare această activitate în România.

Art. 28. — Ministerul Sănătății are obligația de a supraveghea respectarea legislației în vigoare din domeniul medical și farmaceutic prin persoane împuternicite în acest scop de ministrul sănătății.

Art. 29. — Personalul Comisiei de Supraveghere a Asiguraților este obligat să păstreze secretul profesional privind informațiile primite. Furnizarea oricărei informații se poate face numai pe baza consimțământului persoanelor fizice vizate sau al angajatorilor vizați ori în cazurile prevăzute de lege, prin cerere scrisă a parchetului sau a instanței judecătorești.

Art. 30. — Asigurătorii vor oferi, la solicitarea Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, informațiile și documentele privitoare la asigurările private de sănătate pentru care sunt autorizați să funcționeze.

CAPITOLUL VI

Sancțiuni

Art. 31. — Prezentarea cu rea-credință de informații nereale de către solicitantul contractului de asigurare, cu privire la starea sa de sănătate, poate conduce la rezilierea contractului.

Art. 32. — Neplata cheltuielilor către furnizorii de servicii medicale sau plata cu întârziere, care depășește 30 de zile de la data scadenței de către asigurător, atrage calcularea de penalități conform prevederilor stipulate în contract.

Art. 33. — Încălcarea dispozițiilor prezentei legi și a normelor de aplicare a acesteia se constată de către

personalul împuternicit prin ordin comun al ministrului sănătății și al președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor.

CAPITOLUL VII

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 34. — Dispozițiile prezentei legi se completează, după caz, cu cele referitoare la legislația privind societățile de asigurare și supravegherea asigurărilor.

Art. 35. — Ministerul Sănătății împreună cu Comisia de Supraveghere a Asigurărilor vor elabora normele metodologice și instrucțiunile de aplicare a prezentei legi, în termen de 90 de zile de la publicarea ei în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 36. — Prezenta lege intră în vigoare la 90 de zile de la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 3 mai 2004, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DAN MIRCEA POPESCU

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 4 mai 2004, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

București, 27 mai 2004.
Nr. 212.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind promulgarea Legii asigurărilor private de sănătate

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea asigurărilor private de sănătate și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 25 mai 2004.
Nr. 377.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL ADMINISTRAȚIEI ȘI INTERNELOR

ORDIN

pentru aprobarea Normelor metodologice privind vânzarea și folosirea în public de către persoanele fizice a obiectelor artizanale și de distracție fabricate sau confecționate pe bază de amestecuri pirotehnice

Având în vedere prevederile art. 29⁴ din Legea nr. 126/1995 privind regimul materiilor explozive, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 9 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Administrației și Internelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 604/2003,

ministrul administrației și internelor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele metodologice privind vânzarea și folosirea în public de către persoanele fizice a obiectelor artizanale și de distracție fabricate sau confecționate pe bază de amestecuri pirotehnice, prevăzute în anexa ce face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul de stat, ministrul administrației și internelor,

Toma Zaharia,
secretar de stat

București, 17 mai 2004.
Nr. 234.

ANEXĂ

NORME METODOLOGICE

privind vânzarea și folosirea în public de către persoanele fizice a obiectelor artizanale și de distracție fabricate sau confecționate pe bază de amestecuri pirotehnice

Art. 1. — (1) Persoanele fizice pot comercializa obiecte artizanale și de distracție fabricate sau confecționate pe bază de amestecuri pirotehnice din clasele I și II către populație numai dacă sunt autorizate conform Legii nr. 126/1995 privind regimul materiilor explozive, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Obiectele artizanale și de distracție pe bază de amestecuri pirotehnice se pot comercializa către persoanele fizice și se pot folosi în public de către acestea numai în perioadele prevăzute în prezentele norme metodologice, astfel:

a) articolele din clasa I, prevăzute la art. 5 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 536/2002, se pot comercializa și se pot folosi tot timpul anului;

b) articolele din clasa a II-a, prevăzute la art. 5 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 536/2002, se pot comercializa în perioada 27—31 decembrie a anului și se pot folosi numai în zilele de 31 decembrie și 1 ianuarie.

Art. 2. — Sunt interzise comercializarea către persoanele fizice și folosirea de către acestea:

a) a pocnitorilor și petardelor de orice tip;

b) a obiectelor artizanale și de distracție pe bază de amestecuri pirotehnice din clasele III, IV, T1 și T2.

Art. 3. — Se interzice folosirea de către persoane fizice a obiectelor artizanale și de distracție pe bază de amestecuri pirotehnice, în situațiile prevăzute de lege, precum și în următoarele locuri:

a) mijloacele de transport de orice fel (terestre, aeriene, navale și feroviare);

b) clădiri, indiferent de destinația acestora;

c) stațiile mijloacelor de transport, pe drumurile publice și alele pietonale;

d) piețe, târguri, oboare, adunări și manifestări publice de orice fel și în cadrul grupurilor de persoane;

e) zonele în care există riscuri de producere a incendiilor, exploziilor, căderilor de roci sau de alte obiecte și producerii avalanșelor.

Art. 4. — Nerespectarea prevederilor prezentelor norme metodologice se sancționează în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 126/1995, cu modificările și completările ulterioare.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro